

FOSCOR MARINA

Estava de peu, enfront d'una preciosa platja, com de pel·lícula. Era una platja d'arenas blanques i aigües blaves, jo diria transparents, ja que es podia veure el fons marí sense problema. El vent jugava amb el meu pèl, com si foren xiquets jugant al pilla pilla, la marea em besava els peus amb delicadesa, al mateix temps que l'arena humida desapareixia lentament davall de mi.

Feia un temps resplendit per a nadar i sentir tot el món marí dins de mi, però el meu instint em deia que anava a passar quelcom verdaderament esgarrifós, i així va ser. A l'instant del meu pensament, les ones que fa una estona havien sigut blaus^{ves}, xicotetes i tendres ara eren enormes i s'havien enfosquit, transmetien ràbia i por, es dirigia a gran velocitat cap a mi, i tota la calma que hi havia hagut, va desaparèixer ràpidament sense deixar rastre. Tot s'havia tornat fosc, m'estranyava, al mateix temps que m'espantava al veure'm embolicada en total foscor, l'onada seguia ací aproximant-se sense pausa. No entenia l'explicació d'estos successos passats, però jo vaig seguir indecisa sobre quina decisió prendre, anar-me'n corrent o esperar.

Vaig decidir esperar, una decisió que prompte em penediria d'haver pres, ja que en uns instants esbrinaria el per què d'aquesta estranya història. L'ona seguia acostant-se, no parava i cada vegada més a prop, es podia sentir cada vegada més por en el meu cos gelat, pel fort aire que lluitava per derrocar-me. Un temps després, el qual no podia calcular a causa de la meua falta d'un rellotge o qualsevol altre instrument amb el qual poguera calcular-lo, però, que sense dubte havien transcorregut diversos llargs minuts, l'ona fins i tot no aconseguia on, jo, immòbil esperava la seua arribada.

Després d'aqueix temps, estranyament en un obrir i tancar d'ull, l'ona ja estava sobre mi, fosca com un pou sense fons, gran com els gegants imaginaris de Don Quijote, feroç com un volcà a punt de esclatar. Totes les parts del meu cos estaven petrificades, els meus peus clavats en l'arena com a claus, les meues cames fermes com un roure, els meus ulls fixos en la immensa ona, l'única cosa en moviment, el meu pèl que continuava lliure com un ocell.

L'ona es va abalançar sobre mi, i el meu cos va reaccionar en acatxar-se alhora que cobrir-me amb els meus braços, cosa que no ajudaria molt. Quan les primeres gotes d'aigua negra em van esguitar, vaig poder sentir dolor, desesperació i por, sentiments que segons la meua teoria eren del mar, dels rius, dels llacs... De totes les aigües del món.

En ser engolida per tot el sofriment del mar, vaig sentir la soledat dins de mi, la foscor corroint m'en el més profund del meu cos replet de culpabilitat i tristesa. I llavors vaig veure una xicoteta llum que va anar augmentant fins a encegar-me i saltar de la cadira del meu escriptori espantada i sobresaltada, sobretot commoguda pel meu revelador somni.

Vaig reflexionar tot el que vaig poder sobre el meu somni, i vaig arribar a la conclusió que els mals sentiments del mar tenien les seues raons. L'ésser humà, i la seua extrema falta de respecte cap a les aigües produïen aqueixa horrible sensació de por en el mar, per la qual cosa tard o d'hora el meu somni cobraria vida i la foscor marina no tardarà a produir-se.